

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/211/2019
Identifikačné číslo spisu: 8114226513
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lalík
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8114226513.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu G. I., bývajúceho v G., K. XX, zastúpeného JUDr. Michalom Fecil'akom, advokátom v Prešove, Jesenná 8, proti žalovanému Mestu Veľký Šariš, so sídlom vo Veľkom Šariši, Námestie sv. Jakuba 1, IČO: 00 327 972, o náhradu za užívanie nehnuteľností, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9 C 248/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 4. septembra 2018 sp. zn. 25 Co 69/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov čiastočným rozsudkom z 24. apríla 2017 č. k. 9 C 248/2014-335 zamietol žalobu v časti, ktorou sa žalobca domáhal vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku parcely registra „C“ č. XXXX/XX - zastavané plochy a nádvoria, zapísaného na LV č. XXX pre kat. úz. E. Š., za obdobie od 25. novembra 2010 do 30. septembra 2014. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že predmetný pozemok vôbec nebol v rozhodnom období užívaný žalovaným ani obyvateľmi mesta, ale ide o neudržiavaný a zarastený pozemok, ktorý žiadnym spôsobom nemôže slúžiť k zlepšeniu života obyvateľov mesta. Navyše, predmetný pozemok ani nemožno považovať za verejné priestranstvo, pretože nie je vo vlastníctve mesta, ale vo vlastníctve súkromných osôb, pričom časť z neho je oplotená, a teda verejne neprístupná. Samotné označenie predmetného pozemku v územnom pláne mesta ako verejná zeleň je významné len z hľadiska možného nakladania a stavebnej činnosti na ňom, avšak žiadnym spôsobom sa týmto z neho nestáva pozemok užívaný pre potreby mesta a jej obyvateľov. So zreteľom na uvedené žalobcom uplatňovaný nárok na náhradu za jeho užívanie žalovaným ako nedôvodný zamietol.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 4. septembra 2018 sp. zn. 25 Co 69/2017 napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny. Konštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu a správne zistil skutkový stav a na jeho základe vec správne

právne posúdil. S odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožnil a odvolacie námietky vyhodnotil ako nedôvodné, pretože nemôžu privodiť zmenu zisteného skutkového a právneho stavu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. Odvolaciemu súdu vytýkal, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa jeho názoru súd nemohol jeho žalobu zamietnuť len z dôvodu, že slovenský právny poriadok nedefinuje pojem verejné priestranstvo. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 52/2009 (ale aj na ďalšie rozhodnutia slovenských krajských súdov, slovenského aj českého ústavného súdu a českého najvyššieho súdu) - od ktorého sa podľa jeho tvrdenia odvolací súd v prejednávanej veci odklonil - ktorý aj napriek chýbajúcej definícii verejného priestranstva k tejto otázke v spojení s následným užívaním pozemku bez platnej nájomnej zmluvy zaujal právny názor, že ak nie je v občianskoprávnej rovine (napr. zmluvou) upravené všeobecné užívanie verejného priestranstva, zahrňujúceho aj len sčasti pozemky vlastnícky patriace tretej osobe, má to za následok vznik bezdôvodného obohatenia na strane obce plnením bez právneho dôvodu, pretože aj keď existuje právny dôvod užívania verejného priestranstva, nejde o titul, podľa ktorého by obci vzniklo oprávnenie, aby také plnenie zo strany tretej osoby (strpenie užívania jej majetku) bolo poskytované bezplatne. Ak si teda v prejednávanej veci žalovaný územným plánom uzurpoval užívacie právo k jeho pozemku pre zaistenie potrieb svojich občanov formou funkčného využitia ako plochy verejnej zelene, tak je povinný vydať mu všetko, čím sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pričom samotná skutočnosť, že sa žalovaný o túto plochu verejnej zelene nestaral, ako mal, nemôže ísť na jeho úkor. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaný k dovolaniu žalobcu uviedol, že rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií považuje za vecne správne, pretože predmetný pozemok nie je verejným priestranstvom.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

6. Žalobca prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

7. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

8. Ak dovolateľ odôvodňuje prípustnosť svojho dovolania odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., potom je povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

9. Dovolací súd zároveň zdôrazňuje, že všetky dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C.s.p. sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu (t. j. právnu otázku, ktorá bola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci

samej). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Takisto ani samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté sponchyňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 C.s.p. Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

10. Z uvedeného teda vyplýva, že pre dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. má mimoriadny význam obsah pojmu právna otázka a to, ako ju dovolateľ vo svojom dovolaní zadefinuje a špecifikuje, pretože len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, totiž umožňuje dovolaciemu súdu náležite posúdiť, či ide o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa odvolací súd pri jej riešení odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Podľa názoru dovolacieho súdu ale žalobca, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. nepostupoval. Z obsahu jeho dovolania (čl. 11 ods. 1 a § 124 ods. 1 C.s.p.) nie je bez pochybností zrejmé, ktorú konkrétnu právnu otázku žalobca považoval za rozhodujúcu pre rozhodnutie vo veci samej a pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (čo je zrejme dôsledkom tiež toho, že dovolanie žalobcu je takmer v celom rozsahu doslovným opisom jeho odvolania, pre ktoré ako riadny opravný prostriedok sa nevyžadujú tak prísne podmienky prípustnosti ako pre dovolanie, ktoré je mimoriadnym opravným prostriedkom), ale iba reaguje na jednotlivé odseky odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, polemizuje so správnosťou jeho rozhodnutia, kritizuje v ňom vyjadrené skutkové i právne závery (napr. čo je obsahom pojmu verejné priestranstvo, či je predmetný pozemok verejným priestranstvom, či je možné všeobecne záväzným nariadením obce vyhlásiť pozemok súkromného vlastníka za verejné priestranstvo, či za verejné priestranstvo možno pokladať len verejnosti prístupné pozemky vo vlastníctve obce) a predkladá viaceré súdne rozhodnutia, v ktorých súdy zaviazali obec na zaplatenie bezdôvodného obohatenia súkromným vlastníkom za užívanie ich pozemkov, ktoré boli verejným priestranstvom, avšak bez zohľadnenia skutkových odlišností prejednávanej veci, pre ktoré súdy jeho žalobu zamietli. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.), včítane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Dovolací súd preto nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú právnu otázku eventuálne mal dovolateľ na mysli a ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie či odvolací súd, pretože v takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 432 ods. 1 a 2 C.s.p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mal možnosť vyjadriť sa žalovaný ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu.

11. V dovolaní žalobcu jediným rozhodnutím, ktoré možno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu a ktoré by tak mohlo byť relevantné pre prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 52/2009, avšak žalobca naň - ako už dovolací súd uviedol - poukazuje bez väzby na konkrétnu právnu otázku v ňom riešenú, pri riešení ktorej odvolacím súdom malo dôjsť k tvrdenému odklonu, ale len vo všeobecnej rovine poznamenáva, že ak v tejto veci bola súkromnému vlastníkovi pozemku, ktorý je verejným priestranstvom - verejnou zeleňou, priznaná náhrada za jeho užívanie obyvateľmi obce, mal tak rozhodnúť aj odvolací súd v prejednávanej veci a jeho žalobe vyhovieť.

12. Dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 52/2009 dospel k záveru, že ak nie je v občianskoprávnej

rovine (napr. zmluvou) upravené všeobecné užívanie verejného priestranstva, zahrňujúceho aj len sčasti pozemky vlastnícky patriace tretej osobe, má to za následok vznik bezdôvodného obohatenia na strane obce plnením bez právneho dôvodu (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pretože aj keď existuje právny dôvod užívania verejného priestranstva, nejde o titul, podľa ktorého by obci vzniklo oprávnenie, aby také plnenie zo strany tretej osoby (strpenie užívania jej majetku) bolo poskytované bezplatne. Na druhej strane je ale potrebné uviesť, že citované rozhodnutie sa týkalo pozemku súkromnej vlastníčky, ktorý (i) bol verejnou zeleňou v bytovej zástavbe obce, (ii) bol preukázane reálne užívaný obyvateľmi obce, pretože fakticky šlo o pozemok bezprostredne susediaci s bytovým domom, na ktorom sa nachádzal prístupový chodník ku vchodom do bytového domu, kanalizácia, vodovod a ďalšie prípojky pre bytovú budovu, elektrický káblový podzemný rozvod a vzdušný telekomunikačný rozvod, a bol esteticky upravený tak, že slúžil na rekreáciu obyvateľov obce, a (iii) zamedzením jeho užívania oploštením by došlo k znemožneniu prístupu obyvateľov do obytnej budovy a narušeniu urbanistickej, ekologickej a estetickej funkcie okolitého priestoru medzi obytnými domami, a teda k zhoršeniu uspokojovania všeobecných potrieb obyvateľov. Na rozdiel od pozemku, ktorého sa týkalo rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 52/2009, v prejednávanej veci ide o pozemok, ktorý je síce v územnom pláne mesta (žalovaného) označený ako verejná zeleň, ale podľa zistenia súdov oboch nižších inštancií je pozemkom, ktorý sa nenachádza v obytnej zóne, je nielen neudržiavaný, ale svojim charakterom a umiestnením žiadnym spôsobom neslúži pre potreby mesta či k zlepšeniu života jeho obyvateľov, obyvatelia tento pozemok reálne (fakticky) nijako neužívajú a jeho oploštením by nedošlo k žiadnemu obmedzeniu v uspokojovaní ich potrieb alebo potrieb mesta. V danom prípade mesto (žalovaný) ani jeho obyvatelia nijakým spôsobom žalobcovi nebránili ani ho neobmedzovali v jeho užívacích právach, čo navyše potvrdzuje aj skutočnosť, že časť predmetného pozemku žalobca po začatí tohto súdneho konania predal ďalšiemu nadobúdateľovi, ktorý ho ako vlastník na základe stavebného povolenia mesta (žalovaného) ako stavebného úradu oplostil a v súčasnosti výlučne sám užíva na súkromné účely. So zreteľom na uvedené, podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie sp. zn. 4 Cdo 52/2009 na rozhodovaný spor nedopadá, pretože vo vzťahu k nemu nie je dostatočne prilihavé predovšetkým pre odlišnosť skutkových okolností a skutkových záverov, a preto nemôže byť relevantné pre založenie prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.

13.1. Nad rámec dovolacieho prieskumu dovolací súd dodáva, že považuje za správne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a potvrdené odvolacím súdom, keď za jeho základ vzali právny názor Najvyššieho súdu Českej republiky vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 1498/2014 (porov. bod 14. rozsudku súdu prvej inštancie), ktorý je podľa názoru dovolacieho súdu plne akceptovateľný aj na rozhodovaný spor a s ktorým sa dovolací súd stotožňuje. Český najvyšší súd v tomto rozhodnutí uviedol, že užívaním cudzieho pozemku ako verejného priestranstva vzniká bezdôvodné obohatenie na strane obce, ktorá prostredníctvom toho v podstate plní svoje zákonné povinnosti týkajúce sa zaistenia potrieb svojich občanov, hoci jej nesvedčí titul, ktorý by ju v súkromnoprávnej rovine oprávňoval k užívaniu tohto pozemku, avšak od situácií, kde nebolo sporné, že verejne prístupný pozemok svojím určením slúžil k zaisteniu priaznivých podmienok pre život v obci a uspokojovanie potrieb jej občanov, je nutné odlišiť prípady (ktorým je aj prípad prejednávanej veci - pozn. dovolacieho súdu), v ktorých ide o pozemok v obci, ktorý je síce prístupný každému, pretože jeho vlastník sa neusiluje o zamedzenie vstupu tretích osôb naň, avšak žiadnym spôsobom neslúži k uspokojovaniu všeobecných potrieb a jeho vlastníčkovi je ponechaná na úvahe voľba spôsobu jeho využitia bez toho, aby bolo trvané na užívaní pozemku ako verejného priestranstva. Za takýchto okolností sotva možno usudzovať, že obec na úkor vlastníka realizuje užívacie oprávnenie k danému pozemku formou jeho účelového určenia ako verejného priestranstva, a preto nemôže ani obstať záver o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane obce. Pre vznik bezdôvodného obohatenia sa teda vyžaduje predpoklad užívania takého pozemku, ktorý je významný z hľadiska zaistenia priaznivých podmienok pre život v obci, a nie akéhokoľvek voľne dostupného pozemku, pretože len skutočnosť, že vlastník pozemku nebráni ani sa nijako neusiluje o zamedzenie vstupu verejnosti naň, ešte nečiní, aby takýto pozemok mohol byť pokladaný za dôležitý pre život v obci.

13.2. Na citovanom právnom názore český najvyšší súd zotrval aj v rozhodnutí sp. zn. 28 Cdo 4208/2016, ktorý zároveň doplnil v tom smere, že bezdôvodné obohatenie na strane obce nemôže vzniknúť ani vtedy, ak je pozemok verejnou zeleňou užívaný iba živelne (v danom prípade vychodenou

cestou k metru) kvôli neprítomnosti technických prekážok zamedzujúcich prístup naň, hoci jeho vlastníkovi zostáva zachovaná plná možnosť vylúčiť z jeho užívania tretie osoby, pretože pre vznik bezdôvodného obohatenia na strane obce sa vyžaduje materiálne kritérium spočívajúce v určenosti dotknutého pozemku k uspokojovaniu potrieb obyvateľov obce, prípadne (faktická, a nielen územným plánom deklarovaná - pozn. dovolacieho súdu) existencia funkčného významu predmetného priestranstva pre sídelný celok, resp. obytnú zónu.

14. Z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu v prejednávanej veci nezáviselo od vyriešenia otázky, či predmetný pozemok žalobcu je alebo nie je verejným priestranstvom, pretože skutočnosť, že pozemok je verejným priestranstvom (resp. že v územnom pláne obce je označený ako verejná zeleň, ktorú všeobecne záväzné nariadenie obce považuje za verejné priestranstvo), ešte sama osebe neznamená, že predmetný pozemok je zo strany verejnosti skutočne užívaný (bez súkromnoprávneho titulu), čím na strane obce vzniká bezdôvodné obohatenie. Charakteristickým znakom bezdôvodného obohatenia ako právneho inštitútu a zároveň predpokladom pre vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je objektívna fakticita vzniku majetkovej výhody či prospechu bez relevantného právneho dôvodu na úkor iného, merateľná a vyjadriteľná všeobecným peňažným ekvivalentom. Vo vzťahu k prejednávanej veci, pre vznik bezdôvodného obohatenia na strane mesta (žalovaného) potom nestačí len definovanie pozemku ako verejná zeleň v územnom pláne, pretože len týmto mu bez ďalšieho objektívne nevzniká žiadna majetková výhoda či prospech, ale sa vyžaduje materiálny znak spočívajúci v tom, že pozemok svojím charakterom (povahou) a umiestnením slúži k uspokojovaniu potrieb obyvateľov mesta, t. j. k verejnému účelu, a za týmto účelom je fakticky (reálne, skutočne) mestom alebo jeho obyvateľmi užívaný, čím je jeho vlastník bez súkromnoprávneho titulu obmedzovaný vo svojich užívateľských právach a nie je mu za to plnená zodpovedajúca protihodnota. Tento predpoklad ale v prejednávanej veci splnený nebol.

15. So zreteľom na uvedené teda rozhodujúcou právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie v prejednávanej veci, bolo, či vlastníkovi pozemku, ktorý je definovaný ako verejná zeleň (t. j. na verejné účely), patrí náhrada za jeho užívanie (vzniká nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia) zo strany obce aj v prípade, že tento pozemok fakticky neslúži a nie je užívaný obcou alebo jej obyvateľmi pre uspokojovanie ich životných potrieb. Žalobca vo svojom dovolaní nielenže túto právnu otázku nekonkretizoval ani nenastolil, aby mohla byť podrobená meritórnemu dovolaciemu prieskumu, ale ani neuviedol, prečo právne posúdenie veci súdmi oboch nižších inštancií (porov. bod 1 a 2 tohto rozhodnutia) pokladá za nesprávne a v čom nesprávnosť týchto právnych záverov spočíva. Dovolateľ teda mal právne argumentovať, prečo je už len samotné označenie pozemku v územnom pláne ako verejná zeleň dostatočným právnym titulom pre priznanie náhrady za jeho užívanie, hoci fakticky nijako nie je užívaný obcou a jej obyvateľmi ani neslúži pre ich potreby. Len strohé (a navyše skutkové) konštatovanie žalobcu, že skutočnosť, že predmetný pozemok žalovaný neupravuje a nestará sa oň (hoci nie je jeho vlastník - pozn. dovolacieho súdu), mu nemôže byť na ťarchu, nemožno považovať za dostatočné zdôvodnenie vady nesprávneho právneho posúdenia odvolacím súdom v zmysle § 432 ods. 2 C.s.p. Záverom sa ešte žiada dovolateľovi dať do pozornosti, že pokiaľ argumentuje odkazom na súdne rozhodnutie, pre riadne uplatnenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia nepostačuje, aby účelovo vybral z kontextu odôvodnenia rozhodnutia jednu vetu bez ohľadu na celé jeho odôvodnenie, ale je nevyhnutné, aby sa oboznámil s predmetným rozhodnutím ako celkom. Uvedené sa stalo aj v prejednávanej veci, keď žalobca v dovolaní poukázal na rozhodnutie českého najvyššieho súdu sp. zn. 28 Cdo 1498/2014, avšak len na jeho konštatáciu o dovedajšej súdnej praxi, o ktorej český najvyšší súd práve hovorí, že pre danú vec kvôli odlišným skutkovým okolnostiam nie je aplikovateľná, ale je potrebné ju rozvinúť v tom smere, ktorý dovolací súd uviedol v bode 13.1. tohto rozhodnutia.

16. Žalobcom namietaný dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia teda spočíva len v uvádzaní všeobecných nesprávností a polemík s rozhodnutím, pričom ako už bolo dovolacím súdom uvedené, z jeho konštantnej rozhodovacej praxe vyplýva, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ C.s.p.

17. Konkludujúc uvedené, dovolací súd uzatvára, že vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia, aké žalobca predkladá vo svojom dovolaní a aké z jeho obsahu možno vyvodiť, nezodpovedá spôsobu vymedzenia v zmysle § 431 až § 435 C.s.p. Keďže absenciu takej náležitosti považuje Civilný sporový poriadok za dôvod pre odmietnutie dovolania v zmysle § 447 písm. f/ C.s.p., dovolací súd dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol.

18. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

19. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.